

Ingers tankar

Nattliga funderingar då sömnen inte vill infinna sig

Nyss när jag inte kunde sova låg jag och lyssnade på Sofia Karlssons sommarprogram på SR Play. Det var så fint, som balsam för mina oroliga tankar. Ska lyssna på det en gång till och då med den fullständiga musiken.

Hon pratade om det som uppfyller hennes hjärta, hennes älskarinna, det vill säga hennes förhållande till musiken. Vilken bra benämning på det som intresserar en människa mest. Den hobby, den fritidssysselsättning eller den speciella talang man utforskar och gärna ägnar sig åt.

Hon berättade också om att hon insett att hon mår bättre när hon skalat bort mycket av sin tid med mobilen, genom att plocka bort Facebook, Instagram och olika appar som upp-tagit hennes tid. Så klokt att våga göra det. Jag vågar säga att de flesta nog är förslavade under sina mobilvanor, fast de inte vill erkänna det.

Jag tror att en allt för stor del av våra liv slö-

sas bort på användandet av "klösbrädorna", min bortgångna kusinfrus så geniala benämning på mobiltelefonerna. Vi låter frivilligt vår dyrbara tid decimeras av diverse störande moment i form av ljud, bild, reklam, nyheter, andras tyckanden, påverkan av diverse så kallade influencers och ditt och datt.

Sofia pratade också om vikten av att ha tillgång till ett arbetsrum, om det så bara är en liten hörna där man kan ägna sig åt sin Älskarinna, snickra, meka, sy, sticka, måla, skriva, komponera eller vad det nu är man helst ägnar sig åt.

Det är först nu på gamla dar jag har fått en riktigt bra plats för det jag tycker om, att skriva. När min man levde hade han en stor åbäkig dator, en PC med diverse kringutrustning i ett kombinerat datorrum/gästrum på ovanvåningen. Det dröjde mycket länge innan jag fick peta på datorn trots att jag nog genom mitt arbete hade mer kännedom om datorer än han. Inte förrän

jag visade att jag kunde lösa ett datorproblem han råkat ut för var det OK att även jag fick använda hans PC. Han hade också ett verkstadsutrymme i garaget och en stor snickarbod vid fritidshuset, han tog till och med över en del av tvättstugan i radhuset som sin mekarplats.

Den lilla behändiga Mac-dator som jag har nu tar inte stor plats, men jag har ändå lagt beslag på matgruppsbordet i vardagsrummet som min skrivarhörna. Jag har så sällan middagsgäster nu för tiden att bordet gör större nytta som skrivbord.

På ovanvåningen har jag ett gammalt avlutat skrivbord framför hallfönstret och där kan jag också hålla till. Det tidigare datorrummet har blivit som ett skräprum där allsköns bråte råkat samla sig. Det vill jag ändra på. Min idé är att röja ut allt utom bokhyllorna och göra om rummet till ett hobbyrum där jag också ska kunna sitta och teckna, måla och sy.

Undrar bara om jag hinner få till det så jag kan använda det innan min försämrade syn sät-

ter stopp för sådan kreativitet. Min lilla talang, om man nu kan kalla den så, att rita och måla, har jag behandlat väldigt styvmoderligt under åren som gift. Det har aldrig funnits tid, det är inte något man gör medan potatisen kokar upp eller de korta stunderna mellan alla andra nödvändiga bestyr. De gånger jag ändå tagit mej tid att rita eller måla har jag alltid varit tvungen att avbryta när det varit som roligast.

Jag har ett stort fint teakskrivbord med tillhörande stol från tidigt 60-tal som skulle passa som arbetsbord i skräprummet. De behöver endast få en lätt handpåläggning. Där finns också plats för symaskin, strykbord, min mormors gamla sybord och plats för olika handböcker, ordlistor, lexikon rit- och målargrejor.

Rummet har utgång till balkongen och där kan man ta en paus med en kaffekopp och fundera över hur man ska gå vidare med vad man nu håller på med. Visst låter det bra? Vad är väl livet om man inte har något att se fram emot?

Inger Klintberg Danielsson 23-08-12

